

Skatteministeriet
Den

J.nr. 99/04-800-00379

Spørgsmål 159

Til

Folketingets Skatteudvalg

Hermed fremsendes svar på spørgsmål nr.159 af 25. november 2004.
(SAU Alm. del).

Kristian Jensen

/Niels Ebbesen

Spørgsmål 159: ”Ministeren bedes forud for samrådet den 1. december 2004 vedrørende samrådsspørgsmålene J, K og L fremskaffe tal for, hvor stor en procentdel af restancerne, der blev inddrevet af kommunerne og Inddrivelsesenheden under ToldSkat i årene 2002, 2003 og 2004 (indtil 31.10.2004)”

Svar: På baggrund af spørgsmålet er talmaterialet vedr. Inddrivelsesenheden og kommunerne, som er anvendt i rapporten om forenkling, systemmodernisering og enhedsorganisering af den offentlige restanceinddrivelse, blevet gennemgået endnu engang. I den forbindelse har det vist sig, at der i talmaterialet vedr. restancerne i Inddrivelsesenheden fejlagtigt indgår forældede og afskrevne restancer, således at inddrivelsesprocenten er kunstigt høj. Det skal jeg indledningsvis dybt beklage.

Jeg vil dog samtidig gøre opmærksom på, som det i øvrigt også fremgår af Alm. del – bilag 666, folketingsåret 2003/2004, at der blev analyseret på en lang række parametre i forbindelse med udarbejdelsen af rapporten om forenkling, systemmodernisering og enhedsorganisering af den offentlige restanceinddrivelse. Det er således vurderingen, at den statslige model bedst sikrer:

- En fælles praksis og regelgrundlag for udøvelse af restanceinddrivelsen og dermed styrkelse af borgerens retssikkerhed.
- Det nuværende dobbeltarbejde reduceres betragtelig ved en koordineret entydig restanceindsats.
- Ledelsesmæssig fokus og dedikering til opgaven, således at de mest effektive inddrivelsesmidler konsekvent anvendes.
- Forbedret styring og prioritering af restanceinddrivelse mod de områder, hvor der er størst sandsynlighed for betalingsevne.
- Betragtelige administrative forbedringer.

Det fremgår også af rapporten, at den statslige model på alle relevante parametre er fundet bedre. Der er således ikke tale om, at inddrivelsesprocenterne har været udslagsgivende for den anbefalede model.

For så vidt angår inddrivelsesprocenten så er den defineret som indbetalingerne sat i forhold til tilgangen af restancer. Herved får man et mål for indsatsen gennem et år, som giver en indikation af stigningen i restancemassen, idet en inddrivelsesprocent på 100 procent betyder at restancemassen forbliver uændret, da der er indbetalt det samme som der er tilgået. Tilsvarende har man altså, at hvis inddrivelsesprocenten er over 100 sker der et fald i restancemassen og er den under 100 sker der en stigning.

For at undgå at nogle myndigheder kan opnå kunstigt høje inddrivelsesprocenter er afgåede restancer rensset for afskrevne og uerholdelige restancer. Dermed er det også forsøgt, at tilnærme sig de beløb som indbetales som følge af det egentlige inddrivelsesarbejde, dvs. afdragsordninger, lønindeholdelse og udlæg m.v.

I de opgørelser af Inddrivelsesenhedens inddrivelsesprocent som er angivet i rapporten om forenkling, systemmodernisering og enhedsorganisering af den offentlige restanceinddrivelse, er der fejlagtigt ikke korrigeret for dette, hvilket som nævnt har medført en for høj inddrivelsesprocent. Den samme opgørelse er gengivet i to svar til skatteudvalget Alm. del - bilag 572 og Alm. del- bilag 666 folketingsåret 2003/2004. Dette skal jeg endnu engang dybt beklage.

I tabellen nedenfor er vist inddrivelsesprocenten for kommunernes inddrivelse af statslige restancer og Inddrivelsesenheden i årene 2002, 2003 og 2004 (indtil 31.10.2004. For Inddrivelsesenheden dog frem til 27.11.2004).

Som det fremgår har revisionen af talmaterialet fået Inddrivelsesenhedens inddrivelsesprocent i 2002 til at falde. Det ændrer dog ikke ved, at den gennemsnitlige inddrivelsesprocent i staten i 2002 fortsat er omtrent 90 procent, som opgjort i rapporten om forenkling, systemmodernisering og enhedsorganisering af den offentlige restanceinddrivelse.

Inddrivelsesprocenten for kommunernes inddrivelse af statslige restancer og Inddrivelsesenheden for årene 2002, 2003 og 2004.

	2002	2003	2004
Kommunernes inddrivelse af statslige restancer	76	78	83
Inddrivelsesenheden	72	72	81

Hertil kommer, som det fremgår af såvel rapporten om forenkling, systemmodernisering og offentlige restanceinddrivelse som af bilag 572 og bilag 666, at inddrivelsesprocenterne kun tilnærmelsesvis er sammenlignelige, da tilgæet restancemasse opgøres forskelligt mellem myndighederne.

I Inddrivelsesenheden indgår restancemassen fra rykkere ikke, da inddrivelsesarbejdet starter langt senere, dvs. først når de statslige kreditormyndigheder har udgiftsført (og dermed reelt opgivet) fordringen.

I inddrivelsesprocenten for kommunernes inddrivelse af statslige restancer er der medtaget beløb, som vedrører opkrævning (rykkerprocedure), men det er ikke

muligt at korrigere for dette. Det betyder, at inddrivelsesprocenten for kommunerne bliver kunstigt høj, og at de to inddrivelsesprocenter ikke umiddelbart kan sammenlignes.

Det er således fortsat vurderingen, at de to myndigheder (Økonomistyrelsen og Inddrivelsesenheden) med udbygget IT-mæssig understøttelse af inddrivelsen har såvel markant lavere udgifter pr. indrevet krone som højere inddrivelsesprocenter, jf. Alm. del - bilag 572 og Alm. del - bilag 666.